

Arrest

nr. 106 524 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2008 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 28 juni 2009 werd hun eerste kind in België geboren.

Op 9 maart 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingewet).

Op 6 mei 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. X van 15 oktober 2010 verwierp de Raad voormeld beroep.

Op 11 augustus 2010 werd hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 maart 2010, ontvankelijk verklaard en werden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van hun aanvraag.

Op 8 maart 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 maart 2011 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 85.694.

Op 14 januari 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond verklaard.

Op 17 januari 2013 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op 15 oktober 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt een exceptie op van niet-ontvankelijkheid wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr.148.037*).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een

bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum, hetgeen door verzoekers niet wordt weerlegd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

De thans bestreden beslissingen strekken ertoe de illegale verblijfssituatie van verzoekers vast te stellen. Zij steunen op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissingen waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoekers ongegrond wordt verklaard.

Voorts merkt de Raad op dat, zoals ook vermeld in de bestreden bevelen, de asielaanvraag van de verzoekers definitief is afgewezen bij arrest nr. 49.639 van 15 oktober 2010, van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nu de subsidiaire beschermingsstatus niet is toegekend, impliceert dit gegeven dat al een onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM is geschied met betrekking tot de situatie in het herkomstland van verzoekers. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn immers gelijkkluidend.

Evenwel wordt in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden : “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.* (...)” (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien verweerder in de huidige fase van de procedure de verzoekers op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat hij hun medische situatie in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE 29 oktober 2010, nr. 208.586: “*qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)*”). *In casu* blijkt echter nergens uit dat verweerder de thans bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Evenwel dient te worden verwezen naar het arrest nr. 106 523 van 9 juli 2013 waaruit blijkt dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vernietigd. Dit heeft tot gevolg dat de aanvraag van verzoekers opnieuw hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij opnieuw in het bezit dienen te worden gesteld van een attest van immatriculatie als gevolg van de beslissing van 9 maart 2010 waarbij hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Dit is niet verenigbaar met de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (RvS 30 september 2009, nr. 196.530). In het kader van een goede rechtsbedeling worden de bestreden bevelen (bijlage 13quinquies), om deze reden eveneens vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

J. CAMU